

Norges og Tysklands fredsvilje.

Stortingets presidentskap og det tyske gesandtskap søkte å få truffet Regjeringen og Kongen i Østerdalen, men det lyktes ikke. Hva grunnen har vært til at Regjeringen og Kongen ikke var å trefte, og heller ikke søkte å oppta forhandling med Tyskland om forlik, da de var kommet fra Østerdalen og reiste nordover, er ikke opplyst. Krigen hadde kunnet stanses, således som Norge og Tyskland ønsket det, England ikke! Det var ^{også} i skarp strid med den hensikt som England den hele tid planmessig hadde arbeidet hen til og hadde lyktes å reise: Tyskland til krig mot England i Norge, hvorefter England spilte rollen sammen med Norge. - Den til Londo /flyktede eller bortførte norske regjering gjorde ikke nogen forandring i det norske folks suverenitet efter grunnloven: "Traktat av særlig viktighet blir først bindende når Stortinget har gitt sitt samtykke dertil"!

Det erklæres av grunnlovens § 26, § 49 og § 85. Det var avgjørende maktpåliggende å få det spørsmål på det rene, og det ble bekreftet av Stortingets presidentskap, visstnok sommeren 1940 (?). Det erklærtes av Stortingets presidentskap at "det var Norges eneste og høyeste politiske myndighet." Den erklæring ble bekreftet at Stortinget som trådte sammen den 13. sept. 1940, da det som det norske folks storting besluttet å erklære at det var villig til å samarbeide med Tyskland, og Tyskland hadde erklært sin villighet. - Jeg henstillet til en offiser som spurte meg tilråds i samme retning, å rette spørsmålet til høyesterett, som efter grunnlovens § 83 plikter å besvare spørsmål av Stortinget. Høyesterett hadde allerede beskjeftiget seg så sterkt med politiske anliggender av nærliggende natur, at det sikkerlig ikke kunne ha avvist spørsmålet. Dersom det norske folk og dets representant, Stortinget, på dets vegne skulle opphøre å være Norges herre, fordi dets regjering og Konge var flyktet eller bortført til et annet land, burde vel grunnloven hatt en bestemmelse om det. Der gives ikke noen sådan bestemmelse.

Norges adresser den 5/3 1890 og 16/6 1897 til alle stater retter oppmerksomheten på, at det må være en oppgave for alle stater å oppgjøre tvist mellom stater ved rettsprøve likesom mellom borgerne. Verdenskulturen vekker behov og ønsker, kultur og handlinger så temmelig ensartet for alle stater, likesom deres formål.

Domstolen er tydelig varmt interessert for England, men ikke for Tyskland. Domstolen har heller ikke hatt øye for, at England har begått en rekke angrep på Norge, før Tyskland ~~had~~ tatt noe skritt mot Norge. *Tyskland oven*

Det norske stortings fortjenstfulle innsats for ønsket om stormakternes gjensidige støtte har sine historiske data: Ved et møte den 12.9.1924 i Genf, i det såkalte "Folkenes forbund" ble drøftet om statene skulle forplikte seg til å la sine tvistemål avgjøre av den permanente domstol i Haag. Englands representant, Kronjuris Sir Cecil Hurst, erklærte på sitt lands vegne, at England ikke kunne forplikte seg slik, fordi det gaves ikke noen folkerett, især ikke til sjøss. Med diplomatisk fremsyn erklærte han dette selv og forebygget således at Englands ansvar ble fremholdt av andre. Etter stortingets adresse til alle stater om fredsforhandlinger, den første for hele verden, foreslo tsar Nicolai i 1898 møte i Haag i Holland til minne om folkerettens grunnlegger, Hugo Grotius. Forslaget kom mindre beleilig for England, det var i gang med å planlegge gullkrigen mot boerne. Det svarte derfor tsaren at det kunne ikke følge innbydelsen, dersom boerrepublikken ble innbudt. Derved falt innbydelsen til boerne bort. I 1913 reiste boerne i Bloemfontein et monument til minne om den siste krig med England fra sommeren 1899 til mai 1902. På monumentet står anført at monumentet er til minne om 26 000 kvinner og barn som dreptes av krigen med England i de tre år.

Den 18.10.1907 ble der i Haag sluttet avtale av 39 stater om rettigheter og plikter i tilfelle av sjøkrig. De fleste stater gjorde forbehold vedrørende artiklene 19. og 23., England og ~~flere~~ andre stater gjorde flere forbehold.

Under krigen med Tyskland over Norge brøt England sine vedtatte forpliktelser på flere punkter av den nevnte Haageravtale traktat 13, punkt 1 - 5 og 25 - 26. Derefter gikk den britiske politikk ut på å angripe Tyskland over Norge. Den 24.12.39 meldte biskop Berggrav fra England at dets "betingelser" overfor

Norge er "forferdelige", men må Norge tåle for "å holde på England". Derefter er det atter og atter press fra England om rettsstridige handlinger, som Norge må tåle.

Det britiske skip Cossack beslagla ~~de~~ rettsstridig det tyske skip Altmark for en rettmessig handling av dette skip. Hambro erklærer at, England dermed begår den mest flagrante krenkelse av en nøytral stats territorium. England fortsatte og forfulgte på et par dager, - den 31. januar og den 22. mars, - ulovlig flere tyske skip. England erklærer at det ikke vil ta hensyn til norsk nøytralitet, og det ~~grupp~~ inn mot Norges rettigheter, - den 8.1.40, den 16.1.40, 28.2.40, 5.4.40, den 7.4.40 og 8.4.40 vedble engelske krigsskip mot Norge. Det åpnet krig mot Tyskland i Norge og tvang Norge til fiendtlig forhold til Tyskland, flyttet krigsskueplassen fra sitt og Tysklands felt til Norges. Norges utenriksminister, Koht, erklærte i Stortinget: "Vestmaktene fører krigen inn på norsk territorium, fordi de mener at de derved lettere skal vinne krigen. Det er sammenhengen med dette tiltaket."

Statsmaktene i London telegraferer den 8/4-40 til Norges stat: "Denne aksjon er rettet mot Tyskland, ikke mot de nøytrale".

Inntil da hadde ikke noe tysk krigsskip gjort angrep på Norge.

Det første tyske krigsskip kom 20 timer etter at de engelske krigsskip var kommet til Norge - for, blant annet, å angripe tysk transport av jern - ~~og annet~~, og Norge ~~veg~~ seg ikke mot de engelske skips angrep. Det var "på den rette side".

Forholdet var altså at England provoserte Tyskland til kamp, men ikke på engelsk jord, på norsk grunn, - det ville ikke volde England så store ubehageligheter, men det voldte Norge stilling som vasall.

England beregnet seg derpå å utnytte av Norge for de militære forfremmelse som
Hele denne taktikk var i skarpeste motsetning til det norske
Stortings oppfordringer til hele menneskeheten, og dermed selvsagt
motsetning til vår egen selvstendighet.

*det hadde
 for nøytralitet
 om sine be-
 stikkelser for å
 utnytte Norge
 som slagmark
 for England i
 krig mot Tyskland.*

Avskjedigelsen. *Etter det styre som forspilte Fredsslutning med Tyskland, led morderen for Norge i krig med Tyskland, flyktet til England og valgte Norge politisk katastrofe.*
 Domstolen synes å ville fremstille det norske folk som krigførende, tiltross for dets fredsslutning den 10.6.1940. ~~Men~~ ^{Da} England og dets gjester har villet, er ikke avgjørende for det norske folk. Domstolen synes å ville anse statsrådet og Kongen for "Norges folk." Det strider mot Norges grunnlov. Dens paragraf 26 uttaler:

"Traktater av særlig viktighet - og i alle tilfeller traktater, hvis iverksettelse etter konstitusjonen nødvendiggjør en ny lov eller stortingsbeslutning, blir først bindende når Stortinget har gitt sitt samtykke dertil". - Jeg kjenner ikke til at Norges Storting har gitt de til London/eller bortførte norske borgere ^{flyktede} rett til å gjenoppta den krig som det norske folks storting hadde sluttet forlik om. Norges fredstilstand etter overgivelsen 10.6.1940 fikk sin bekreftelse av Stortinget den 13.9.1940, da okkupanten erklærte å være villig til samarbeide med Norge, dersom Stortinget var villig. Det ble besvart av et enig storting med, at det var villig. Den øverste politiske myndighet i Norge er ikke hva konge eller regjering mener, men hva det norske folk vil. Grunnloven § 49 erklærer utvetydig:

"Folket utøver den lovgivende makt ved Stortinget som har to avdelinger, lagting og odelsting", og § 85 erklærer: "Den der adlyder en befaling hvis hensikt er at forstyrre Stortingets frihet og sikkerhet, gjør seg derved skyldig i forræderi mot fædrelandet."

Stortingets beslutninger fra 13.9.1940 av var utvilsomme. Det erklærte således enstemmig at den myndighet som bestemte Statens oppgaver, var Stortinget, som representerte det norske folk og dets politiske statsrettslige oppgaver, det var ikke den til London flyktede regjering. At den norske regjering flykter til en annen stat og søker å spille rolle som suveren mot det norske folk, strider mot det norske folks vilje og kan vel gi seg skinn av noe mere, når ~~også~~ det også får lånt makt av en annen stat, men det er brudd på Norges folks rett og stilling etter vår grunnlov. Ut fra den "a.b.c." i Norges statsrett har jeg og visstnok andre av Norges folk hevdet som ~~sine~~ rett, sålangt det har vært mulig, å redde seg og vårt fedreland fra brudd på Norges frihet. Hvorvidt personer som har vært mot den erkjennelse vil gjøre seg gjeldende, får stå hen, men det kan ikke oppheve den kjensgjerning at Norges grunnlov bestemmer det norske folks rett og enerett.